

Η δοκιμασία

Τουλάχιστον ακατανόητα, αν όχι ανησυχητικά, ήταν τα πρώτα δείγματα πολιτικής της νέας κυβέρνησης σχετικά με το ζήτημα παραχώρησης του σταθμού εμπορευματοκιβωτίων του Πειραιά στην κινεζική Cosco. Ένα φαινομενικά απλό πρόβλημα εξελίχθηκε σε κάτι τόσο σύνθετο και πλέον είναι δύσκολο να προβλέψει κανείς πού θα οδηγήσει αυτή η επικίνδυνη πορεία «διαλόγου σε νέα βάση», που επέλεξε ως τώρα να ακολουθήσει η κυβέρνηση του Γιώργου Παπανδρέου. Διότι, πρώτον και κυριότερο, η κυβέρνηση δεν φάνηκε να έχει ούτε ολοκληρωμένη εικόνα του προβλήματος και των απαιτήσεων των λιμενεργατών, αλλά ούτε και σαφή στόχο. Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης ήταν το μεγαλύτερο λιμάνι της χώρας να περάσει 18 ημέρες ομηρίας και το κράτος να γίνιει έρμαιο στα χέρια μιας ομάδας συνδικαλιστών, η οποία «πατάει» στη γνωστή σε όλους μας ελληνική πραγματικότητα, αυτής των ρουσφετιών και της ψηφοθηρίας, για να διεκδικήσει τα προνόμια της. Το ΠαΣοΚ δοκιμάζεται όχι μόνο στο τι θα συμφωνήσουν τελικά Έλληνες και Κινέζοι, λιμενεργάτες ΟΛΠ και Cosco, αλλά και στο αν το πολιτικό σύνθημα του Γιώργου Παπανδρέου προεκλογικά για αλλαγή και μια νέα κατάσταση πραγμάτων θα μείνει μόνο στα λόγια. Άλλωστε η σύμβαση στην ουσία της είναι συμφέρουσα για το σύνολο του ελληνικού λαού, καθώς λήγει το μονοπώλιο που είχε έως τώρα ο ΟΛΠ στον τομέα διακίνησης των εμπορευματοκιβωτίων από το πρώτο λιμάνι της χώρας και ανοίγει την πόρτα στον ανταγωνισμό. Στον ανταγωνισμό αυτό κάποιιοι αντιδρούν, τον βαφτίζουν ως «ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας» καθώς και με λοιπά «πατριωτικά» συνθήματα, προσπαθώντας ουσιαστικά να αποκρύψουν «το δικό τους μονοπώλιο» σε βάρος της ελληνικής κοινωνίας. Δεν ιδιωτικοποιήθηκε κανένα λιμάνι. Παραχωρήθηκε –με ημερομηνία λήξης– μία προβλήτα σε κινεζική εταιρεία, για να κάνει ό,τι έκαναν οι εργαζόμενοι του ΟΛΠ, αλλά με όρους ανταγωνισμού, βάζοντας τέλος στις πλαστές υπερωρίες, στους ακριβοπληρωμένους «καφέδες» και πιθανό-

τατα και στους ιλιγγιώδεις –για τα ελληνικά δεδομένα– μισθούς «Δημοσίου», που ανέρχονται μέχρι και στα 100.000 ευρώ ετησίως.

Οι συνδικαλιστές δεν θέλησαν να προστατεύσουν το δημόσιο συμφέρον, όπως ισχυρίζονται, αλλά να προστατευτούν οι ίδιοι από τον ανταγωνισμό. Δεν ζητούσαν τροποποίηση της διεθνούς συμφωνίας του ΟΛΠ με την Cosco, αλλά κατάργησή της, αμυνόμενοι ενάντια στην «κινεζική αποικιοκρατία», όπως την αποκαλούν. Γιατί, άραγε, αυτή η μικρή ομάδα λιμενεργατών έχει υψηλότερο εθνικό καθήκον από την όποια ελληνική κυβέρνηση και τους Έλληνες βουλευτές που υπέγραψαν την εν λόγω σύμβαση; Οι Κινέζοι δεν έκαναν κάτι παράνομο. Πλειοδότησαν σε διεθνή διαγωνισμό και υπέγραψαν μια σύμβαση με ένα δημοκρατικό κράτος, η οποία επικυρώθηκε από την Βουλή των Ελλήνων και είναι πλέον νόμος. Τροποποίηση της σύμβασης για καλύτερους όρους παραχώρησης για το σύνολο του ελληνικού λαού, να. Επαναδιαπραγμάτευση από το μηδέν ή ματαιώση της στρατηγικής αυτής επένδυσης, όχι. Γιατί κάτι τέτοιο, ειδικά στην εποχή της παγκοσμιοποίησης και σε μια περίοδο που η Ελλάδα έχει άμεση ανάγκη εξωστρέφειας γιατί «βουλιάζουμε», θα ήταν ολέθριο για την αξιοπιστία της χώρας μας και τη σοβαρότητά της έναντι των ξένων επενδυτών. Το μήνυμα που καλούνται να δώσουν η υπουργός Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας κυρία Λούκα Κατσέλη και το ΠαΣοΚ –έξω αλλά και μέσα– είναι ότι επιτέλους σε μια δημοκρατική, ευρωπαϊκή χώρα το «εμείς» θα επικρατήσει του «εγώ» και το κράτος δεν θα πέσει θύμα ενός λαϊκιστικού παραλογισμού. Οι τελευταίες εξελίξεις, με τη διαβεβαίωση της υπουργού ότι σκοπεύει στη διεύρυνση της συνεργασίας μας με την Κίνα και όχι στην επαναδιαπραγμάτευση της συμφωνίας, καθώς και με την αναστολή των απεργιακών κινητοποιήσεων των λιμενεργατών, είναι ενθαρρυντικές. ■

ΜΥΡΤΩ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΥ
mraftopoulou@efoplistis.eu